Tiistai-aamu, klo 9:55. Kokous on loppumaisillaan ja ilmaan heitettyjä ideoita kerrataan lähes paniikinomaisesti. Jotain niille pitäisi tehdä, mutta mistä löytyy tekijä. Miten olisi joku muu? Astianpesukone on pessyt ja tulisi purkaa, jotta siihen pääsisi lastaamaan likaisia astioita. Mitä turhia minä sitä rupean tyhjentämään, joku muu varmaan tyhjentää sen. Ryhmätehtävä. Ryhmä on viimeksi kokoontunut kuluvalla viikolla ja sopinut mitä tehdään seuraavaksi. Todellisuudessa kukaan ei tee asian eteen mitään. Miten olisi joku muu? Kuulostavatko nämä esimerkit tutuilta? Joku muu tuntuu olevan tuttu käsite suomalaisessa työ- ja opiskelukulttuurissa, joihin nämä esimerkit pohjautuvat. Kuka tämä joku muu sitten on? Joku muu on ihmisten oman mielikuvituksen tuotantoa. Jos kaikki kokouksen osallistujat tai ryhmätehtävän jäsenet ajattelevat jonkun muun hoitavan asiat, todellisuudessa suurin osa asioista jäävät hoitamatta ja samoja asioita saatetaan käsitellä monta kertaa, koska ne eivät ole edenneet mihinkään. Mihin on kadonnut ihmisten itseohjautuvuus, oma-aloitteisuus ja vastuunottokyky? Mikä on syynä, ettei toimeen ryhdytä? Onko se pelkoa, laiskuutta vai kenties molempia? Pelätäänkö virheiden tekemistä niin paljon, että syy on helpompi langettaa jonkun muun niskaan? Miksi syyllistä edes pitää etsiä? Virheiden tekeminen on inhimillistä eikä pelolla tulisi johtaa. Mitä jos sinä itse olet se joku muu? Ryhdyt tuumasta toimeen, koska kukaan muukaan ei tee sitä. Tarkoittaako se että sinä olet itseohjautuva, vastuuntuntoinen ja johtamiskykyinen persoona, vai helppo hyväksikäytön kohde? Harmillisinta jonain muuna toimiessa on se, jos kukaan ei huomaa tekemääsi työpanosta. Ihmiset ovat vain helpottuineita, etteivät joutuneet itse tekemään sitä tai ovat pahimmassa tapauksessa unohtaneet koko asian. Jonkun muun ja syyllisen etsiminen on ajanhukkaa. Jos ryhmät ja organisaatiot keskittyisivät edellä mainittujen toimien sijasta nimittämään vastuuhenkilön (tehtävälle) tai tekemään työnsä suoraan sovitulla tavalla, aika tulisi käytettyä huomattavasti hyödyllisemmin ja sitä jäisi enemmän muiden asioiden hoitamiseen. Kokouksetkaan eivät veisi niin paljon ihmisten työaikaa, kun ne pidettäisiin hyvin valmisteltuina ja päätökset tehtäisiin selkeästi sekä napakasti. Jaarittelua voi harrastaa kokousten ulkopuolella.